

Hof van beroep Antwerpen, arrest van 25 april 2018

Zie ook Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), vonnis van 7 juni 2017

Erkenning – Huwelijk – Buitenlandse huwelijksakte – Artikel 31 WIPR – Artikel 27 WIPR – Artikel 18 WIPR – Wetsontduiking – Artikel 21 WIPR – Openbare orde – Artikel 146bis BW – Schijnhuwelijk – Artikel 12 EVRM – Artikel 16 Universele Verklaring van de rechten van de mens – Recht om te huwen – Artikel 8 EVRM – Recht op respect voor het privé- en familieleven – Artikel 40bis, § 2, lid 3 Vreemdelingenwet – Bijkomend onderzoek – Tegenstrijdige administratieve beslissingen

Reconnaissance – Mariage – Acte étranger de mariage – Article 31 CODIP – Article 27 CODIP – Article 18 CODIP – Fraude à la loi – Article 21 CODIP – Ordre public – Article 146bis C. civ. – Mariage simulé – Article 12 CEDH – Article 16 Déclaration universelle des droits de l’homme – Droit au mariage – Article 8 CEDH – Droit au respect de la vie privée et familiale – Article 40bis, § 2, al. 3 Loi sur le séjour des étrangers – Investigation additionnelle – Décisions administratives contradictoires

In de zaak van

1. **L.V.**, geboren te Brasschaat op [...] 1959, wonende te [...] Brasschaat, [...],
2. **C.S.**, geboren te [...] (Tunesië) op [...] 1984, verblijvende te Tunesië, woont kiezende bij Meester K. Verstrepen, advocaat te 2060 Antwerpen, Rotterdamstraat 53,

appellanten,

vertegenwoordigd door Meester J. Schellemans loco Meester K. Verstrepen, advocaat te 2060 Antwerpen, Rotterdamstraat 53; eerste appellante in persoon,

tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 7 juni 2017.

Procedure

1. De door de wet vereiste processtukken werden in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis d.d. 07/06/2017 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, sectie familie- en jeugdrechtbank, en het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van dit hof op 12/07/2017.

Voorwerp van de vordering

2. Appellanten, mevrouw L.V. en de heer C.S., vorderen bij hervorming van het bestreden vonnis, te zeggen voor recht dat hun buitenlands huwelijk afgesloten op 22/05/2014 te Tunesië erkend dient

te worden in de Belgische rechtsorde en dat dit buitenlands huwelijk tegenstelbaar is ten aanzien van alle Belgische overheden.

Relevante feiten en retroacten

3. Mevrouw L.V. (hierna ook: de vrouw) is geboren te Brasschaat op [...] 1959, heeft de Belgische nationaliteit en woont te [...] Brasschaat, [...]. De heer C.S. (hierna ook: de man) is geboren te [...] (Tunesië) op [...] 1984, heeft de Tunesische nationaliteit en woont in Tunesië. Zij huwden te Djerba Houmet Souk (Tunesië) op 22/05/2014.

Na een gunstig advies van het openbaar ministerie werd de buitenlandse huwelijksakte op 22/08/2014 in de registers van de burgerlijke stand te Brasschaat overgeschreven.

Bij de visumaanvraag gezinshereniging bracht het openbaar ministerie op 07/10/2014 een gunstig advies uit dat evenwel ingevolge bijkomende informatie naar een ongunstig advies d.d. 05/11/2014 gewijzigd werd. Op 12/11/2014 heeft DVZ de visumaanvraag afgewezen. Ook de tweede visumaanvraag werd op 16/06/2015 door DVZ geweigerd.

Op 17/02/2016 hebben appellanten tegen deze weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk verhaal bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, ingesteld.

4. Bij het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, van 07/06/2017 werd hun vordering toelaatbaar maar ongegrond verklaard en werden de kosten ten laste van appellanten gelegd.

Daar waar werd vastgesteld dat er van een bigaam huwelijk geen sprake was en er nog geloof wou worden gehecht aan de oprechte intenties van de vrouw die belangrijke sommen aan de man ter beschikking stelde, weerhield de eerste rechter in hoofde van de man een gebrek aan intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en een louter oogmerk om een verblijfsvoordeel te bekomen. De eerste rechter overwoog in dit kader dat:

- het huwelijk aan de man de mogelijkheid bood om een verblijfsrecht in België te verwerven;
- betrokkenen elkaar manifest tegenspreken over het tijdstip van de eerste ontmoeting;
- de vrouw door de man in de waan werd gelaten dat hij gehuwd was, in Zwitserland woonde en naar Djerba kwam om haar te ontmoeten terwijl hij pas op 05/06/2012 met een Zwitserse dame huwde hoewel hij toen reeds anderhalf jaar een relatie met de vrouw had;
- de man na de foute afloop van de visumaanvraag in Zwitserland uit de echt scheidde en één dag na het definitief worden van de echtscheiding met de vrouw huwde;
- de man de vrouw in de waan liet dat zij zijn ouders maar in januari 2013 mocht ontmoeten gezien hij eerst van zijn Zwitserse echtgenote gescheiden moest zijn en dat hij naar aanleiding van het bekomen van het attest van geen huwelijksbeletsel in strijd met de waarheid verklaarde gescheiden te zijn;
- deze flagrante leugens over fundamentele zaken in strijd zijn met het minimum aan goede bedoelingen die van partners met oprechte huwelijksplannen kan worden verwacht terwijl ook de vrouw haar activiteiten in het prostitutiemilieu tot vijf maand na het huwelijk verzweg;
- de vrouw maar liefst 25 jaar ouder dan de man is wat in het geheel van de feiten minstens argwaan wekt.

5. Appellanten zijn gegriefd door het bestreden vonnis en voeren hiertoe samengevat aan dat:

- er voorbijgegaan werd aan een hele reeks elementen waaruit de oprechte intenties van de man blijken (zoals foto's, enorme hoeveelheid uitgewisselde berichten en telefoongesprekken,

- verklaringen van familie en vrienden, het herhaald gezamenlijk verblijf en huren van een woning in Tunesië) en aan de diverse voorafgaande positieve adviezen van het parket die pas na een vermeende klacht van partnergeweld door de Zwitserse echtgenote gewijzigd werden;
- artikel 40ter Vreemdelingenwet bij gebrek aan nieuwe elementen verhinderde dat er na afgifte van het attest van geen huwelijksbeletsel opnieuw een onderzoek gevoerd werd zodat dergelijk onderzoek in het kader van de visumaanvraag onwettig was;
 - het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is nu zij na drie positieve adviezen (bij het attest geen huwelijksbeletsel, erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand en de visumaanvraag) de rechtmatige verwachting hadden dat hun huwelijk volgens de Belgische wetgeving rechtsgeldig was en dat dit standpunt niet op onredelijke wijze gewijzigd kon worden;
 - het verblijfsrecht dat de man bij het huwelijk zou bekomen niet van aard is om aan de echtheid van het huwelijk te twijfelen;
 - de tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip van de eerste ontmoeting slechts een vergissing van jaartal ingevolge zenuwen betreft en zij zich essentiële elementen van hun ontmoeting (plaats, aangelegenheid, datum) wel herinnerden;
 - zij op het ogenblik van het huwelijk van de man met de Zwitserse vrouw (05/06/2012) nog geen relatie hadden gezien zij elkaar in 2012 slechts éénmaal hebben ontmoet en hun relatie pas januari 2013 gestart is, niet blijkt dat de Zwitserse echtgenote klacht wegens (niet-bewezen) fysiek geweld neergelegd heeft, de man wetend dat aan een eventueel verblijf in Zwitserland een einde zou komen zelf de echtscheiding inleidde, er geen sprake van flagrante leugens was nu de vrouw van het vorig huwelijk met de Zwitserse vrouw op de hoogte was terwijl het begrijpelijk is dat de vrouw uit schaamte de beschuldiging van het verhuuren van kamers met het oog op prostitutie verzweg;
 - hun leeftijdsverschil noch voor hen noch voor hun familie een probleem vormt, de broers van de man reeds jarenlang met een oudere Europese vrouw gehuwd zijn, zijn ouders haar weliswaar eerst niet welstellend genoeg vonden maar dit werd bijgelegd en de zoon van de vrouw geen bezwaar tegen het huwelijk had.

Ten slotte benadrukken appellanten dat zij inmiddels 5,5 jaar een relatie hebben en er diverse indicaties van hun oprechte intenties voorhanden zijn alsook betwisten zij de door de eerste rechter niet aangehaalde elementen van het ongunstig advies van het openbaar ministerie:

- de overige tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip waarop over een huwelijk werd gesproken en de financiële toestand van de man zijn te wijten aan foutieve interpretaties van de verhoren en werden in latere verklaringen gecorrigeerd;
- de reden van visumaanvraag is geenszins onduidelijk gezien zij het plan hadden in Tunesië te wonen en er een koffiehuis te openen maar ook beperkte tijd in België zouden verblijven;
- zij heel goed van elkaars leven, hobby's, professionele toestand, familieleden ... op de hoogte zijn, in de Franse taal communiceren en hun geloof niet actief belijden zodat het verschil in religie geen beletsel is;
- het gerechtelijk verleden van de vrouw bij de beoordeling van de oprechtheid van de intenties irrelevant is;
- een gebrek aan respect voor de tradities evenmin relevant is gezien het hen vrijstaat culturele of religieuze gebruiken al dan niet op te volgen terwijl de afwezigheid van de ouders op het huwelijksfeest te kaderen is in het feit dat zij het huwelijk niet goedkeurden maar dat het contact inmiddels hersteld is.

Toelaatbaarheid

6. Het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van dit hof op 12/07/2017 is regelmatig naar vorm en termijn. Het hof ziet geen gronden om de toelaatbaarheid van het hoger beroep ambtshalve in vraag te stellen.

Het hoger beroep is toelaatbaar.

Beoordeling

7. Luidens artikel 31 van het WIPR kan een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in een register van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1 WIPR.

Artikel 27, § 1 van het WIPR bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte, zoals de huwelijksakte van betrokkenen, in België door alle overheden wordt erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 (wetsontduiking) en 21 (openbare orde-exceptie) WIPR.

Artikel 146*bis* BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Voormelde wetsbepaling houdt een materiële IPR-norm in ten aanzien van huwelijken waarbij vreemdelingen zijn betrokken en wordt als zo wezenlijk beschouwd voor 's lands morele, politieke of economische ordening dat er geen plaats is voor daarvan afwijkende buitenlandse opvattingen; deze wetsbepaling betreft de Belgische internationale openbare orde en raakt de regels die de toegang en het verblijf van vreemdelingen in het Rijk regelen.

Voor het huwelijk vereist de Belgische internationale openbare orde, ongeacht eventuele afwijkende buitenlandse opvattingen, dat de beide partners de intentie hebben om door hun toestemming tot het huwelijk tussen hen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De Belgische internationale openbare orde verzet zich tegen de erkenning van een buitenlands huwelijk wanneer dat huwelijk werd aangegaan niet met het oogmerk om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen maar louter om aan een van de betrokkenen een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen.

Het recht om te huwen en een gezin te stichten is erkend bij artikel 12 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en bij artikel 16 van de Universele Verklaring van de rechten van de mens, en het recht op respect voor het familie- en gezinsleven is erkend bij artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Principieel heeft ieder persoon het recht om te huwen overeenkomstig de nationale wetten die de uitoefening van dat recht beheersen (artikel 12 EVRM). Dit recht om te huwen is niet absoluut. De verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 12 lid 2 EVRM, laten de nationale wetgever toe om de uitoefening van dit recht te regelen, zonder het in substantie aan te tasten.

Alleen het werkelijke huwelijk moet beschermd worden en niet het schijnhuwelijk dat louter wordt aangegaan om een andere wetgeving te omzeilen, inzonderheid het huwelijk dat werd aangegaan met

als enig doel de regels betreffende de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van derde landen te misbruiken en voor de onderdaan van het derde land een vergunning tot vestiging of tot verblijf in het Rijk te verkrijgen.

8. Het hof is van oordeel – en treedt daarin de eerste rechter bij – dat de vordering van appellanten niet kan worden ingewilligd.

In het bestreden vonnis heeft de eerste rechter, op grond van een oordeelkundige motivering die, voor zover niet tegengesproken door wat hierna gesteld wordt, door het hof bijgetreden en overgenomen wordt, terecht geoordeeld dat de vordering tot erkenning van het buitenlands huwelijk ongegrond is.

Ter aanvulling van de redengeving van de eerste rechter en ter beantwoording van de argumenten ontwikkeld in hoger beroep voegt het hof nog toe hetgeen volgt.

9. Appellanten besluiten tot de onwettigheid van het hernieuwd onderzoek naar aanleiding van de visumaanvraag gezinshereniging gelet op de eerdere afgifte van het attest van geen huwelijksbeletsel en het gebrek aan nieuwe elementen. Zij verwijzen naar artikel 40ter, § 2, lid 3 Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.”

Net als de eerste rechter is het hof van oordeel dat deze bepaling niet verhindert dat er een bijkomend onderzoek wordt verricht om een schending van de openbare orde te voorkomen. Dat DVZ op straffe van onwettigheid nieuwe elementen moet aantonen om tot een nieuw onderzoek te kunnen overgaan, berust op een verkeerde lezing van voormeld artikel 40ter.

Er is trouwens hoe dan ook een nieuw element voorhanden gezien appellanten bij aanvraag van het attest van geen huwelijksbeletsel verklaarden in Djerba te zullen wonen terwijl de visumaanvraag gezinshereniging een verblijf van de man in België beoogt.

10. Verder benadrukken appellanten dat er reeds tot driemaal toe een positief advies door het openbaar ministerie afgeleverd werd en dat hun huwelijk(sakte) reeds door de ambtenaar van de burgerlijke stand erkend werd. Zij menen dat er met het oog op rechtszekerheid kon verwacht worden dat hun huwelijk aan alle Belgische overheden tegenstelbaar was en dat er niet op kennelijk onredelijke wijze van standpunt veranderd zou worden.

Het gegeven dat het openbaar ministerie voorheen positief adviezen gaf en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brasschaat de huwelijksakte heeft overgeschreven doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor dit hof om een toetsing met volle rechtsmacht te doen van het verzoek van appellanten tot erkenning van hun huwelijk(sakte).

Centraal bij de vraag naar de bevoegdheid inzake de erkenning van buitenlandse huwelijksakten staat artikel 27, § 1 lid 1 WIPR. Dit artikel bepaalt dat *“(e)en buitenlandse authentieke akte (...) in België door alle overheden (wordt) erkend (...)”*. Het is precies doordat elke overheid bevoegd is om buitenlandse akten *de plano* te erkennen dat er tegenstrijdige beslissingen kunnen ontstaan.

Het hof wijst echter op het precaire karakter van de beslissingen van de verschillende overheden en de centrale rol voor de rechter die in geval van tegenstrijdige beslissingen de knoop doorhakt. In dat verband dient te worden verwezen naar artikel 27, § 1 laatste lid WIPR waar is bepaald dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de*

Rechtbank van Eerste aanleg, (...), overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23''. In dit opzicht konden appellanten er niet redelijkerwijze van uitgaan dat hun huwelijk inmiddels in de Belgische rechtsorde erkend was.

Beslissingen van een administratie hebben overigens geen gezag van gewijsde aangezien dit prerogatief is voorbehouden voor juridictionele beslissingen.

11. Met betrekking tot de concrete aanwijzingen van een schijnhuwelijk dient verder te worden vastgesteld dat de man via zijn huwelijk een verblijfsrecht in België zou krijgen waarbij niet kan worden voorbijgegaan aan het feit dat hij reeds eerder een poging ondernam om zich in Europa te vestigen.

Op 05/06/2012 huwde hij immers in Tunesië met een Zwitserse dame die in oktober 2012 de ambassade aanschreef om zijn visumaanvraag na een beschuldiging van fysiek geweld stop te zetten. Dat (een klacht van) fysiek geweld niet bewezen is, neemt niet weg dat de man een verblijf in Zwitserland beoogde maar hierin niet slaagde. Dat hij zelf in 2014 de procedure echtscheiding inleidde met het oog op een tweede huwelijk dat bovendien de dag na het definitief worden van de echtscheiding werd voltrokken, getuigt – anders dan appellanten pogen voor te houden – eerder van zijn wens om een verblijf in Europa te bekomen. Dat hij door het verblijf van zijn broers in Europa geen huwelijk nodig had om naar Europa te reizen, is irrelevant.

Ter terechtzitting d.d. 28/02/2018 geeft de vrouw (die in persoon verschenen is) bovendien aan dat de man inmiddels met een boot naar Italië reisde om daar te kunnen verblijven. Daar waar zij dit wenst te kaderen in zijn wens dicht bij haar te zijn, overtuigt haar verhaal het hof des te meer dat een verblijfsrecht in Europa voor de man heel belangrijk is.

12. Hoewel het louter verblijfsrechtelijk voordeel verbonden met de staat van gehuwde op zich niet volstaat om de intentie tot het vormen van een duurzame levensgemeenschap uit te sluiten, is verder de chronologie in deze zaak opmerkelijk.

Bij het interview in het kader van het attest van geen huwelijksbeletsel d.d. 03/10/2013 gaf de man aan dat hij de vrouw in december 2010 in Djerba leerde kennen en onmiddellijk een relatie met haar aanging terwijl de vrouw dit in januari 2011 situeerde. Bij haar verhoor d.d. 09/12/2013 verklaarde de vrouw dat de kennismaking en aanvang van de relatie van januari 2012 dateert waarbij zij gedetailleerd het verder verloop van relatie in 2012 omschreef. Bij haar verhoor d.d. 28/10/2014 bevestigde zij de kennismaking in januari 2012 om vervolgens van januari 2011 gewag te maken gezien zij zich kon herinneren dat zij bij het invullen van de formulieren bij de ambassade reeds drie jaar samen waren.

Op 29/10/2014 wenste de vrouw nog een bijkomende verklaring af te leggen waarbij zij stelde na consultatie van haar raadsman het tijdstip van de kennismaking in december 2012/januari 2013 te situeren. Thans wordt in besluiten een kennismaking in januari 2012 en een aanvang van de relatie in januari 2013 gesitueerd. Het is duidelijk dat de verklaringen in het licht van de kennisname van de gegevens van het dossier worden aangepast en de tegenstrijdige verklaringen op dit punt geenszins aan zenuwen of loutere vergissingen kunnen worden toegeschreven.

Feit is dat de relatie van appellanten blijkens hun eigen verklaringen *in tempore non suspecto* duidelijk vóór het sluiten van het huwelijk van de man met de Zwitserse vrouw op 05/06/2012 aangevat is. Dat de man in die omstandigheden voor een huwelijk met de Zwitserse dame opteerde, getuigt van het feit dat hij een verblijfsrecht in Zwitserland boven een relatie met de vrouw prefereerde. Bij haar verhoor d.d. 28/10/2014 verklaarde de vrouw trouwens dat zij niet wist dat dit vorig huwelijk van haar man tijdens hun relatie aangegaan werd.

13. Ook blijkt dat de man zich zowel ten overstaan van officiële instanties als ten aanzien van de vrouw aan flagrante leugens schuldig maakt. Zo moet onder meer het volgende vastgesteld worden:

- bij het interview d.d. 03/10/2013 met het oog op het bekomen van het attest van geen huwelijksbeletsel verklaarde hij gescheiden te zijn hoewel hij nog met zijn Zwitserse echtgenote gehuwd was;
- blijkens haar verhoor d.d. 09/12/2013 en d.d. 28/10/2014 was de vrouw van mening dat de man reeds twee jaar gehuwd was met een Zwitserse dame en in Zwitserland verbleef toen zij hem leerde kennen terwijl blijkt dat dit huwelijk werd afgesloten toen betrokkenen reeds een relatie hadden;
- bij haar verhoor d.d. 09/12/2013 verklaarde zij dat zij pas in januari 2013 aan zijn ouders voorgesteld werd gezien de man wou wachten tot hij gescheiden was terwijl blijkt dat hij pas in 2014 gescheiden is.

Het is duidelijk dat de man geen leugens schuwt welke ingesteldheid niet terzijde kan worden geschoven. Het verzwijgen van het huwelijk aangegaan tijdens de relatie en de verklaring gescheiden te zijn om een attest van geen huwelijksbeletsel te bekomen, is – anders dan appellanten pogen voor te houden – wel degelijk essentieel. Van haar kant verzweg de vrouw de beschuldiging van het verhuren van kamers met het oog op prostitutie. Dat dit uit schaamte geweest zou zijn, neemt niet weg dat ook zij essentiële zaken verzweg.

Net als de eerste rechter is het hof van oordeel dat dergelijke flagrante leugens en/of verzwijgingen niet stroken met oprechte bedoelingen van de huwelijkspartners.

14. In besluiten pogen appellanten thans aan elke tegenstrijdigheid of leugenachtige verklaring een redelijke uitleg toe te schrijven:

- de man zou bij de aanvraag van het attest van geen huwelijksbeletsel bedoeld hebben dat hij feitelijk gescheiden leefde waar hij verklaarde uit de echt gescheiden te zijn;
- zijn verklaring ten overstaan van de vrouw over zijn huwelijk met een Zwitserse vrouw gedurende twee jaar zou als een relatie van twee jaar begrepen moeten worden;
- de vrouw zou op de hoogte zijn geweest van het feit dat de echtscheiding van de man met zijn Zwitserse echtgenote vóór hun huwelijk moest afgewacht worden hoewel zij voordien stelde dat zij pas in januari 2013 aan zijn ouders werd voorgesteld nadat de echtscheiding een feit was;
- de man verklaarde weliswaar dat hij niet over een maandelijks inkomen beschikte maar ging er verkeerdelijk van uit dat de vraag enkel een inkomen uit arbeid en niet uit eventuele huurinkomsten, dividenden (zo deze er al zouden zijn) ... betrof;
- de vrouw verklaarde eerst dat zij de man nooit geld heeft gegeven en stelde vervolgens naar aanleiding van de verklaring van de man dat haar investering in zijn (veehouders-)bedrijf niet betekent dat hij geen financiële middelen heeft;
- enz.

Net zoals de verklaring over de eerste ontmoeting moet worden vastgesteld dat appellanten in besluiten op elk punt van het negatief advies van het openbaar ministerie na kennisname van het gehele dossier een samenhangend verhaal proberen te fabriceren dat evenwel tegen de objectieve elementen van het dossier ingaat. In dit opzicht wordt niet verder op hun niet-gefundeerde stellingen ingegaan.

15. Daar waar het leeftijdsverschil van 25 jaar op zich niet van aard is om de oprechte intenties te betwijfelen, is dit evenwel in het geheel van de elementen van het dossier bedenkelijk.

16. Voormeld geheel van omstandigheden levert ook naar het oordeel van het hof afdoende zekerheid op dat het huwelijk werd afgewend van zijn normale bestemming en oneigenlijk gebruikt werd. De man beoogt met het huwelijk enkel een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en geenszins een duurzame levensgemeenschap tussen hen beiden op te bouwen.

De foto's, het intensief contact via berichten of telefoon, de verklaringen van familie en vrienden, de veelvuldige bezoeken van de vrouw in Tunesië en de huur van de woning aldaar dan wel de voorafgaande positieve adviezen van het openbaar ministerie zijn niet van aard om voormeld geheel van gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van schijnhuwelijk te weerleggen.

Het hoger beroep is bijgevolg ongegrond.

Beslissing

Het Hof beslist bij arrest na behandeling van de zaak in raadkamer;

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Gehoord Advocaat-generaal D. De Waele in zijn advies dat omwille van de omstandigheden der zaak mondeling ter terechtzitting werd gegeven en waarop partijen hebben kunnen repliceren;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Legt de kosten ten laste van appellanten.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 25 april 2018 door

C. Lutters, raadsheer, wnd. voorzitter

C. Janseghers, raadsheer

C. Reubrecht, raadsheer

N. Van De Vijver, griffier.